

*Dvacet sedm.*

Věk, v němž měla zemřít. Už jen tři roky, než si pro ni přijde smrt; budoucnost, které se nebála, ale nesla ji nelibě. Tři krátké roky zdaleka nestačily na to, aby se žena mohla stát tím, čím chtěla.

*Legendou.*

Mžourala k obloze a pátrala v šedi po bledé kouli slunce. V říši zahalené temnotou bylo často těžké poznat, kolik je hodin, ale kdyby se chtěla vsadit, což vskutku ráda dělala, vsadila by si na to, že mají válečníci zpoždění. Rozhodně špatné znamení.

Obloha se otevřela a spustil se liják, který proměnil zem pod jejími botami v bahnitou řeku. Další blesk ozářil to, co leželo za rozbouřenými vodami: Příkrov. Obrovskou zeď neproniknutelné bílé mlhy tyčící se až k bohům, svírající Středoříše ve svém ochranném objetí. Po stovky let bránil jejich domov proti stvůrám, dokud jednoho dne neselhal.

Ta myšlenka přiměla Theu zkontrolovat svůj nejcennější – a zakázaný – majetek; dýku, kterou měla jako vždy zastrčenou ve vysoké botě pod okrajem nohavice.

Na skalách zaklapala kopyta a Thea se vrhla za křoví z ostatných šlahounů, aby se skryla ve stínech, právě když se objevili dva velcí hřebci.

Zrychlil se jí tep; její zdroj se nezmylil. Lesklí černí koně patřili jen jednomu druhu jezdců.

Těžké boty s cáknutím dopadly na rozbahněnou zem a po útesu se roztančily tiché hlasy.

Byli zde.

*Berserkové z Thezmarru.*

Thea vyhlédla zpoza skály – toužila spatřit ty legendární válečníky zblízka.

Na mýtinu vstoupili dva po zuby ozbrojení muži odění v černém brnění. Na chráničích předloktí hrdě vystavovali své odznaky: ocelové symboly tvořené dvěma zkříženými meči a třetím zaraženým shora mezi ně.

Thea se bezmyšlenkovitě dotkla svého rukávu a přála si, aby na něm měla také připevněný odznak.

Berserk se nezodpovídal nikomu jinému než cechmistrovi.

Balady opěvovaly jejich moc, to, jak se po dokončení Velkého obřadu stávali silnějšími, rychlejšími a mrštnějšími než většina mužů. O některých kolovaly zvěsti, že jsou nesmrtelní. Říkalo se, že se nenarodili, ale byli stvořeni z krve a oceli. Zbývali už jen tři.

Dva z nich teď stáli v dešti pouhých pár kroků od They. Více než rok se k nim snažila přiblížit, lépe pochopit, co čeká Středoříše – aby nebyla zastižena nepřipravená, až si pro ně všechny přijde temnota.

Ty dva už viděla mnohokrát ve Velké síni: Torje Medvědobjice, zlatovlasého hrdinu třímajícího kladivo, který v lesích Tveru údajně bojoval se dvěma zakletými medvědy a porazil je, a Vernicha Kravavce, staršího válečníka, který v nesčetných bitvách v době pádu Delmiry prolil řeky nepřátelské krve.

Ten druhý se s hlubokými vráskami na čele rozhlédl po útesu. „Řekl, že tu bude.“

„Nejspíš zabloudil. Je to už dávno, co byl naposledy doma,“ prohlásil Torj pobaveným tónem.

„Na ty tvé ubohé vtipy mám příliš velkou žízeň,“ téměř zavrčel Vernich. „Chci se schovat před tím zatraceným deštěm. Týden jsem neměl na nohou suché boty.“

„V jeho dopisu stojí, že máme počkat tady –“